



**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor  
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum  
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,  
Coordinatus, Seu Omnes ...**

**Diana, Antonino**

**Lugduni, M. DC. LXXX.**

28. An quis teneatur occasionem proximam vitare cum suo magno detrimento, ita ut Confessarius non possit illum absolvere? Sed difficultas est, quando nullus apparet profectus, an sit impertienda ...

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)



Judex, & Medicus peccatorum committendorum, sed jam ante commissorum: ac proinde sub conditione peccati futuri applicare medicinam non potest, quam tu alias obligatus non sis accipere ad præcavenda futura peccata.

RESOL. XXVIII.

An quis teneatur occasionem proximam peccandi vitare cum suo magno detrimento, ita ut Confessarius non possit illum absolvere?

Sed difficultas est, quando nullus apparet profectus, an sit impedienda toties, quoties absolutio? Ex p. 2. tit. 16. & Misc. 2. Ref. 45. alias 47.

§. 1. **R**espondeo negativè, si pœnitens habeat propositum amplius non peccandi; quia in hoc casu non dicitur velle occasionem, sed permittit, cum non vitare occasionem, non oriatur, quia vult pœnitens in illa permanere, sed quia vult non incurere damnum in vita, honore, & pecuniis, quod abjecta occasione obveniret.

2. Sed difficultas est, quando nullus apparet profectus, an sit impedienda toties quoties absolutio? Negativè respondet Suarez in 3. p. tom. 4. disp. 3. 2. sect. 2. in fine. Graffius in decis. part. 1. lib. 1. cap. 28. n. 23. Reginald. in praxi tom. 1. lib. 8. n. 19. Navarr. in c. 3. n. 21. & alij.

3. Sed contrariam sententiam docet Vivaldus in Candelabro tit. de absoluteione. §. casus Episcopis reservati, n. 43. & novissimè Joannes Sancius in selectis, disp. 10. n. 16. ubi adversus Suarez, sic asserit. Ingresso octavo, filium familias non potentem ejicere domo ancillam, cui sæpè copulatur, fore absolvendum toties, quoties verè pœnituerit, non solum quando aliqua emendatio notatur, ut tenet Suarez, & alij, verùm etiam quando nullus apparet profectus, impossibile sanè moraliter non est pœnitentem modo verè dolere de peccato, & proponere cavere; statim verò post reditum ad domum occasione instanti mutare propositum; & inquit ab his Doctõribus contrarium docentibus, an absolventur ipsi pœnitentem, sæpè consentientem eadem peccata venialia; quando nullus appareret profectus? Absoluteionem sanè impendunt; quamvis occasio peccandi venialiter non esset abscissa, non solum si in potestate pœnitentis non sit occasio removere, imò etiam si posset. Igitur & impertiri debent respectu mortalium, quando adfuerit dolor, & verum propositum cavendi in futurum.

4. Nec satisfacit responsio Coninch. de Sacramento. disp. 2. dub. 14. in fine, quòd facilius debeat dari absolutio respectu venialium, quam mortalium, eo quòd facile magis committantur illa, quam ista. Non, inquam, valet, nam etsi facilius committantur venialia, verum tamen propositum, & dolorem venialium gerere tenetur pœnitens, dum ea subijct confessioni, saltem, quando veniale, quod confitetur, esset totalis materia confessionis. At si respectu venialium reperiri queat verum propositum, & dolor absque aliquo profectu, quare respectu mortalium id inventi non valebit; Dum verò pœnitens verò proposito est affectus, dignus est absoluteione, quantumcumque nulla notetur emendatio. Hoc adèò verum est, quòd ea ratione asserat Suarez, & ceteri, negandam esse absoluteionem, quando nullus apparet profectus, quod præsumitur fictitiam propositum pœnitentis: vellem ab eis audire, quare respectu venialium non adit hujusmodi præsumptio, etsi nullus apparet profectus, & inchoata emendatio, interveniat tamen respectu

Tom. I.

mortalium? Ita Sancius, quæ omnia ab ipso transcripsi, quia nova, & à viris doctis dijudicanda. Si verò, adversus Sancium, dices in tali casu saltem propter recidivam, erit absolutio neganda; respondit Sancius negando, nam ipse in disp. 9. num. 6. & seq. docet nunquam propter recidivam, esse absoluteionem denegandam, si pœnitens habeat dolorem de præterito, & propositum de futuro. Sed de hoc nos in tract. de Circumstantiis.

Infr. in tr. 7. Ref. 125.

RESOL. XXIX.

An aliquando sint absolvendi, qui nolunt dimittere occasiones proximam peccandi?

Et pro praxi dicta questionis multi casus in corpore hujus Ref. explanantur sæpè contingentes in facto, quos Confessarij in promptu habere debent, quia quotidiani. Ex p. 4. tract. 4. & Misc. Ref. 165.

§. 1. **D**E hac questione alibi etiam actum est. Nunce verò addam tantum verba Josephi de Ortu in speculo Parochorum cap. 10. n. 33. ubi sic ait. Parochus non debet absolvere peccatores, quidum possunt nolunt dimittere occasionem proximam peccandi, tamen iis infra concurrentibus potest absolvere. Primò, si in peccatore est vera pœnitentia præteritorum; secundò verum & firmum propositum non peccandi; tertio crudelitas quòd Deo adjuvante pœnitens ipse non peccabit eum se invenerit in illa proxima occasione; quarto si adfit aliqua rationalis causa non separandi sive pro tunc, sive per aliquod tempus, erit exemplum si ex tali separatione damnum corporale, vel scandalum magnum sequatur, nihil obstat si concurrentibus iis, pluries etiam septuagies septies pœnitens reinciderit, quia per hoc non fit argumentum verum adjudicandum non fuisse, neque esse veram pœnitentiam sive præsentem, vel præteritam, cum natura humana sit labilis, & de facili mutetur de uno statu in alium: unde notandum est, quòd in statu peccati est, & vult, non est capax absoluteionis; qui verò in occasione peccandi est, iis supra concurrentibus absolvi potest. Absoluteio pariter non est deneganda pœnitenti, qui vult cavere à peccato, sed credulitate habet reincidere propter magnam consuetudinem quam habuit peccandi; ista enim credulitas relabendi non impedit, quin absoluteio pariat effectum suum, dummodo pœnitens, ut dixi, proponat non peccare, & illo tempore caveat. Idem sentio de iis qui legitime sunt conjugati, & deinde habent aliquod impedimentum occultum pro quo veniunt separandi quoad thorum, expectando Pontificiam dispensationem, quamvis interim peccatum timeatur propter proximam occasionem, dummodo illa quatuor, cuius dicta concurrant, possint absolvi, in eadem domo simul cohabitare, & alter alteri servire, quamvis familiariter, & uti consanguinei simul cohabitent, eo maxime licebit, quando eorum separatio à longè esset scandalosa. Idem sentio de viris, qui artem medendi exercent in partibus secretioribus, maxime in mulieribus, & sæpè peccaverunt saltem morosis delectationibus. Idem sentio de Confessariis, qui quotiescumque confessionem cujusdam invenit, vel certè mulieris audiunt, sæpè peccant. Idem sentio de pœnitentibus, qui accedentes ad quemdam Confessarium se morose delectant delectatione mala, unde sæpè peccant, quando mutare non possunt absque nota infamie, vel scandalii. Idem sentio de Magistris quarumcumque artium, qui docent puellas, vel pueros, & occasionem

Alibi in Ref. præterita, & in Ref. seq. §. in hoc ergo, & §. ult. & infra in Ref. 2. & in to. 8. tr. 6. Ref. 5. §. ult. à lin. 4. & in tom. 2. tr. 6. Refol. 119. §. Difficultas, in fine, & in aliis Refol. 65. & vers. postis in annot. Refol. 3. hujus annot.

Sup. hoc in annot. ult. hujus Ref.

Sup. hoc in Ref. not. seq. & in aliis ejus annot. primæ.

X prox